

Un pardalet,

El meu nom és Quim i avui és el dia en què faig divuit anys, o més, ara he perdut el compte, però molt aviat esbrinareu el perquè, ja que em dispo a viure una de les etapes més dolces de la meua vida, comencem ... Quan era petit sempre em demanava: per què la gent veu tan especial complir la majoria d'edat? Jo encara no he trobat la resposta. Sempre ho veia com un accés segur a poder complir part de les coses que més desitjava fer en aquesta vida: conduir, anar a la uni, beure la meua primera copa amb el meu primer ball rodejat de gent més madura, poder tastar una cigarreta pel carrer sense que ningú em demanés si podia fer-ho, poder viatjar sol o prendrem les relacions personals com una cosa més seriosa, entre moltes d'altres.

A poc a poc m'imaginava al cap el meu futur. El meu pare, un dels meus referents de vida, sempre em deixava tocar el volant assegut a les seves cames al cotxe quan era petit, cosa que em va fer veure amb els meus propis ulls la capacitat de poder guiar-me per mi mateix i també fer realitat abans dels 18 una de les meves grans passions: dominar una moto. També tenia present estudiar una carrera per la qual sentís vocació, que no fós un començar i acabar dora. El que més em motivava era ajudar a la gent, descobrir allò que ningú altre havia descobert per tal de fer la vida més fàcil i els cors més contents als altres, així que pensava: als 18 faràs la carrera de medicina, per molt que et costi, ja que encara tinc tota la vida al davant. El millor amic del meu pare, el Dr. Parés, era un dels metges més reconeguts de la ciutat i sempre em deia: "Sempre que em necessitis em tindràs al teu costat, si vaig estar pel teu pare, ho estaré per tu". Llàstima que la relació entre ells es va deteriorar per un malentès professional. Acabat tot això, el meu pla a llarg termini era marxar una temporada de la meua zona de confort: traslladar-me a un país subdesenvolupat a viure nous estils de vida i noves tàctiques per a la supervivència d'un mateix. La meua mare em deia: "Encara ets petit, has de créixer, per a veure el que realment els teus pares et podem facilitar i posar a les teves mans". Innocents mares, que es pensen que tot ho saben i que el que pensen en aquell moment és el camí que seguirem els fills. La meua mare és l'hòstia, me l'estimo sense fi perquè és la que sempre està al nostre costat. Quan les meves germanes bessones, la Quima i l'Estela, van decidir emprendre el seu curs de vida, amb les seves respectives carreres i estils de vida, ella era la que estava cara a cara, esquena amb esquena i colze amb colze per intentar donar-los els seus millors consells.

Quan solíem anar a la nostra casa d'estiu a L' Escala sempre es queixaven de què elles ja eren grans per quedar-se soles a la gran ciutat per fer les seves coses i estar a la seva bola amb els altres amics que intentaven fer la seva, que innocents també, que es pensen que els pares pensen de la mateixa manera a la qual ells viuen la seva adolescència. "No hi ha opció, heu de venir-hos amb nosaltres a tenir cura del vostre germà en cas que la vostra mare vulgui estar a la cala prenent el sol sense preocupacions".

Quasi cada dia, però, quedava amb el Martí, un dels amics més autèntics que he conegut, que a mesura que anàvem creixent coincidíem més en gustos i aficions, com per exemple les motos, i cada estiu es consolidava més la nostra relació, prometent-nos la comesa de no separar-nos ni un de sol.

Allà és també on vaig experimentar el meu primer enamorament, petó sense llengua i trencada de cor quan tenia uns dotze o tretze anys, per un dels éssers humans més dolços i desinteressats que mai han pogut

existir: el seu nom és Ona, una noia rosseta amb ulls blaus i clars com el mar i cames llargues que faria sortir els ulls de les seves conques a qualsevol. Solia estiuajar allí també, tenia una casa a prop de la del Martí i pertanyia a una poderosa família d'advocats. Una tarda tots estàvem convidats a beure limonada natural feta per la seva mare, la vaig agafar de la mà i me la vaig endur a veure les ones estampar-se contra les roques del mar. Allà me la vaig mirar i li vaig dir que m'agradava, contemplant fixament els seus ulls. Em vaig acostar i vaig saborejar els seus primets llavis. A la que em va empènyer lleugerament em va mirar amb cara d'espantada, es va aixecar i va començar a córrer deixant-me sol fent el que des d'un principi anàvem a fer allà. La pila d'experiències que he viscut en aquest petit indret de la costa brava. Per què us explico això en passat, limitant-me en deixar-ho allà sense moure'm cap al present i realitzar totes aquestes metes? L'estiu que teníem quasi els divuit anys amb el Martí a tots dos ens havien firat amb una moto com a recompensa per haver aprovat el mateix carnet d'aquesta, en una mala corba en una tarda de competició amb ell, un tronc enorme que envaïa la carretera em va fer volar de la moto, destrossant-la per complet i fent estampar el meu cap i tot jo contra un arbre que em va oferir reposar en una de les seves branques totalment inconscient, com un pardalet. Això es va traduir en una embòlia i desplaçament del cervell que em va portar a estar cinc anys de la meua vida en coma. Del que m'han explicat, el meu trasllat a l'hospital va ser tant dramàtic que el Martí no va saber com reaccionar, i em va prometre que durant aquest temps intentaria complementar la seva vida amb allò que sempre he volgut fer, a l'igual que tots.

Fa sis mesos que vaig despertar d'aquest parèntesi en el temps, estant adormit però sentint que no em perdia ni un sol detall dels moviments que estaven fent la gent que ha estat al meu voltant vigilant-me, esperant a què obrís els ulls i explicant-me a amagades tot el que estaven fent dessitjant que jo pogués assentir amb el cap i alegrar-me. A l'ambulància onestic ara m'estan traslladant a aquest lloc paradisiac amb vistes al mar, aires d'infància feliç i retrobaments esperats. Amb mi hi va la meua mare, naturalment, i la meua infermera i cuidadora amb botó d'alarma amb comunicació directa amb l'hospital en cas d'emergència. En obrir la porta del vehicle i sense abandonar el llit mòbil, allà m'espera la gent que estimo: el meu pare, que no podia acompanyar-me, ja que havia d'anar a recollir al Dr. Parés, si si, el seu millor amic i qui em va operar i portar el meu cas, el Martí, a qui els seus estudis de medicina li estan anant d'allò més bé, la Quima, que no us he dit que és la meua cuidadora, ja que va formar-se com a tal quan em va succeir això, l'Estela, que es dedica a col·laborar en ONG's amb fins humanitaris perquè volia sortir de la seva zona de confort i veig acostant-se a mi una preciosa noia d'ulls blaus i clars com el mar i cames llargues que em diu: "Quim sóc l'Ona, te'n recordes de mi?", acompanyats de cares familiars del meu lloc d'estiu preferit. Si no veig malament a la distància, un gran cartell desxifra el meu gran secret: "Felicitats pels teus 18 reals".

Aquí comença la meua nova aventura, fer de mi tot allò que m'havia proposat ser quan la vida m'ho permeti.

Tic, tac, tic, tac ... VIU!